

không dè là ngọn độc cước của Văn Bình lại chọn vật cộm ở thất lưng hấn làm mục phiêu.

Và mục phiêu bí mật này là con dao thần chi-y dựng bùa kô hộ mạng. Một tiếng «bốp» vang lên, cán dao bằng xương bị đập nát. Văn Bình phóng cước mạnh đến nỗi vạt áo sơ mi của Antôn tuột văng ra khỏi lưng quần, rách rơi lá tả, con dao bị gãy làm đôi, lưỡi dao lẩn xuống thẳm, chuôi dao vỡ ra làm nhiều mảnh vụn. Tiếng «bốp» là do khúc xương khô bị vỡ mà ra. Và tiếp theo tiếng «bốp» chát chĩa này là một tiếng «bốp» khác, nhỏ hơn, đó là tiếng của bức tượng thần linh bằng đất sét trắng nung khô rớt theo những miếng xương gãy và bị Văn Bình cố tình dẫm lên.

Bức tượng đất sét là bùa kô. Bùa kô bị hủy, Antôn không còn là võ sư vô địch nữa.

Khi ấy Antôn như người máy đang cử động nhịp nhàng thì cúp điện, hấn khựng lại rồi loạng choạng trước khi ngã vùi. Hấn không kêu được một tiếng. Khối thịt đỏ sộ trên một trăm kí vương vào ghế xa-lông, chiếc ghế khá kiên cố vẫn bị xụp xuống nghe rảng rác. Rồi Antôn lăn quay trên nền phòng, miệng há hốc, bọt mép sùi ra như bong bóng xà bông.

Văn Bình phi thân lại. Nhưng không hiểu sao hai chân chàng lại run lạt lạt, chàng đứng không

vững nữa, và bỏ nhào bên Antôn. Tuy nhiên, chàng giương dậy được ngay. Antôn nằm cách chàng trong tầm tay, chàng vươn nhẹ là yếu huyết Antôn bị trúng atêmi. Trong tình trạng hôn mê này hấn chỉ ăn một atêmi là hồn lìa khỏi xác.

Chàng không thể khoan dung quân tử Tàu, chàng tha giết hấn thì mai đây hấn bình phục hấn sẽ tìm giết chàng, và hấn đã giết là phải được. Chàng bèn xĩa ngón tay vào huyết kasumi ở màng tang cách vành tai một phân tay. Huyết kasumi là huyết chết. Song bàn tay chàng đột nhiên cứng đơ, ngón tay cũng vậy, cả 5 ngón đều quặp vào lòng bàn tay và dính cứng lấy nhau. Đồng thời chàng có cảm giác như nền nhà bị lật ngược và những đám mây mù dày đặc che kín cặp mắt. Chàng đành dựa thân ghế xa-lông, tay chân bất động.

Nhưng trong giây đồng hồ quan hệ trước khi hải hoải tứ chi, và nửa mê nửa tỉnh chàng đã nhìn thấy bóng một người đàn bà da nâu. Nàng là Emma. Hoàng tử Phakanvong đứng cạnh đang lúi húi chụp hình cuộc đấu bằng cái máy ảnh màu Polaroid.

Chàng nghe tiếng chân người. Rồi tiếng kêu :

— Tim hấn không đập nữa. Trời ơi, hấn chết thật rồi.

Một người đặt ống nghe mạch lên ngực Văn

Bình. Té ra Phakanvong đã chuẩn bị cả y sĩ. Chàng nghe y sĩ nói lớn với Emma :

— Thưa cô...người này còn sống.

Emma ra lệnh cho hai cận vệ dìu Văn Bình vào phòng trong, và đặt nằm trên giường. Chàng chỉ mê man thoáng qua rồi tỉnh lại. Nhưng đầu chàng vẫn nhức như búa bổ, và thân thể mệt như

Hoàng tử Phakanvong bưng ly huyết-ky lại cho chàng. Song chàng không uống. Emma đẹp như tiên nga trên trời. Nàng tủm tỉm cười với chàng rồi nói :

— Ngoài anh ra, trong thiên hạ không ai bạ nổi Anton. Em xin thành thật cảm ơn anh.

Hoàng tử Phakanvong ngồi xuống bên giường :

— Ông ở lại đây chơi một thời gian hay là về nước ?

Văn Bình nhún vai :

— Có lẽ tôi ở lại. Đề chơi ru-lét. Tôi cũng khoái ru-lét như đức ông. Nghe nói đức ông không có món ru-tét tráng miệng sau bữa cơm là không sao chịu được.

Phakanvong nói :

— Vâng, ông nói đúng. Tôi mê ru-lét nhất.

Văn Bình nhìn giữa mắt Phakanvong :

— Gionco không có sòng ru-lét lớn, tại sao đức

ông lại bỏ Monaco đến đây ?

— Vi...vi..

— Vi Emma. Vi đức ông yêu Emma. Hừ, ai cũn: yêu Emma, ai cũng chết vì Emma.

Emma cau mày :

— Cuộc đấu ngang ngửa đã làm anh loạn trí. Dầu sao đức ông cũng là một yếu nhân quốc tế, anh nên thận trọng ngôn ngữ, người ngoài nghe được thì còn thể thống gì nữa.

Văn Bình cười gằn :

— Cũng chẳng sao. Tôi còn sáng suốt lắm. Tôi đã thấy Phakanvong bấm máy ảnh Polaroid. Sau này, nếu Tinh báo Sở phản nân, cô sẽ trưng những tấm hình Z.28 hạ sát Anton để mua chuộc thiện cảm, phải không cô ?

— Phải, còn gì nữa, xin anh nói hết.

— Cô đã dùng mê hồn hương mỗi chài Phakanvong và lôi kéo vào kế hoạch mất trộm go-do-chong-giom giả tạo do cô đặt ra.

— Lời nói của anh là lời nói của kẻ hàm hồ. Anh đã gặp Mai Lăng, và tự miệng hắn thú nhận đánh cắp báu vật, tại sao anh lại có thể cho là giả tạo ?

— Tôi đã sống một thời gian dài ở quốc gia của Phakanvong. Tôi lại quen thân hoàng gia, và

tình cờ tôi được biết go-do-chong-giom là một cái vòng đá khá nặng, tuy là đá mà nặng như vàng. mỗi khi phụ vương muốn chiếm hải phải buy động 4 cận vệ lực lưỡng mới khiêng nổi. Thế mà khi Phakanvong cho bảo tàng viện mượn để triển lãm tôi nghe nói nó được đặt trên một cái bàn gỗ nhỏ. Tôi hỏi Mai Lăng sau khi lấy được vòng ước thì bỏ vào đâu, hẳn đáp là cất trong cái túi vải, loại túi vải mỏng mảnh của hãng hàng không Air France. Như vậy, nghĩa là go-do-chong-giom mất trộm là đồ giả. Đồ giả hoàn toàn...

Văn Bình ngoảnh sang phía Phakanvong :

— Đức ông chấp thuận cho Emma bố trí vụ mất trộm phải không ?

Phakanvong thờ dài :

— Phải.

— Bây giờ đức ông tính sao ?

— Ruột tôi rối bời, xin ông thư thả để tôi suy nghĩ.

— Đức ông ơi, ruột tôi cũng đang rối bời. Tôi sang Thụy Sĩ với nhiệm vụ đảm bảo cho kế ước dầu hỏa được ký kết thông suốt. Tôi không thể trở về tay trắng.

— Tôi đã lỡ nhượng cho Phan Gián Thụy Sĩ.

— Đức ông ký cái khác cho ông Hoàng.

— Không được. Tôi không thể ký hai lần.

— Chẳng khó gì cả. Đức ông ký cái mới, hủy luôn cái cũ.

— Ông đừng nài ép vô ích. Vả lại...

— Vàng, nếu đức ông khẳng khăng chịu chuồng Emma tôi cũng không dám làm đức ông mất thêm thời giờ.

Chàng giả vờ nhìn đồng hồ tay rồi nói :

— Đùng 8 giờ sáng, tôi có hẹn riêng với một nhân viên của ông Hoàng. Trong vòng một giờ đồng hồ nữa, nếu không được chỉ thị của tôi, nhân viên này sẽ đáp máy bay về Viễn Đông.

— Việc riêng của ông, can dự gì đến tôi.

— Đức ông chưa nghĩ ra đấy thôi. Nhân viên này sẽ về yết kiến đức bà.

— Gặp mặt vợ tôi ? Để làm gì mới được chứ ?

— Để khiếu nại về vụ đức ông hảo ngọt và thất hứa.

Emma xen vào :

— Ông Văn Bình ơi, tôi không dám nghĩ là ông sẽ làm chuyện sảng-ta bần thiêu này. Vả lại, ông vu cáo xuống đầu được, ông phải chứng minh sự liên hệ tình cảm giữa Phakanvong và tôi...

Văn Bình đáp, giọng bình thản đến lạnh lùng :

— Có mới quen đức ông nên không biết vợ

đức ông là hoa hậu. Đức bà nổi tiếng trên toàn cõi Đông Dương về sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng còn nổi tiếng về ghen nũa. Nhân viên của tôi sẽ mang theo một xấp hình chụp bằng phim hồng ngoại tuyền...

— Ông nói láo...

Phakanvong cướp lời nàng :

— Ông Văn Bình có rất nhiều thủ đoạn, tôi đã nói mà Emma không thèm nghe. Những lần chúng mình gặp nhau vợ tôi biết được thì chết.

Emma lặng thinh, vẻ mặt hơi buồn. Phakanvong năn nỉ Văn Bình :

— Ông là bạn lâu năm, ông nên thương tôi. Tôi chấp nhận điều kiện của ông.

Emma bồng quát mắt :

— Nề đức ông, tôi bằng lòng trả bản khế ước lại. Nhưng ông Văn Bình cũng phải cho chuộc cuộn phim.

Trên thực tế, chàng không có cuộn phim hồng ngoại tuyền nào hết. Và nhân viên đợi chàng cũng là sản phẩm của tương tượng. Phakanvong ham chơi, có số đào hoa thượng thặng, song lại là anh hùng râu quặp, và chàng đã đánh trúng nhược điểm của hắn.

Chàng bèn lắc đầu :

— Cô đã hưởng 5 triệu đô-la của Tinh báo Sở về vụ go-đo-chong-giom giả mạo. Cô lại sắp được lãnh 10 triệu của KGB số viết, tiền thưởng giết chết Antón. Nếu cô muốn tôi hoàn trả cuộn phim, cô phải chia tôi phân nữa.

Emma trề môi :

— Một đô la anh cũng đừng hồng, chứ đừng nói là cả triệu.

Văn Bình thả chân xuống đất, xô vào giày. Chàng đang còn mệt song đã có thể cất bước vững vàng. Từ ngoài đường vọng vào tiếng kêu xe hơi. Chàng nói với Phakanvong :

— Ông Nicôn đến rước tôi.

Phakanvong nhăn nhó nhìn Emma :

— Emma cho phép tôi ký cái khế ước khác với họ nhé ?

Không đợi Emma gật đầu, Phakanvong mở cửa ra phòng khách. Trong căn phòng nhỏ bày biện gọi cảm chỉ còn lại hai người trẻ, cả hai đều đẹp, vẻ đẹp của nàng là vẻ đẹp hoa hồng, vẻ đẹp của chàng là vẻ đẹp sông núi hùng vĩ. Chàng nắm bàn tay ngón dài của nàng. Nàng xô chàng ra, giọng chanh chua :

— Yêu cầu anh giữ thái độ đúng đắn.

— Emma đã hứa với tôi.

— Phải, tôi hứa sẽ hôn anh. Nhưng anh đừng chơi ác bắt buộc tôi phải coi anh là đối phương.

— Em hôn đối phương đi.

— Anh đừng chạm vào người tôi. Anh còn mệt, tôi chỉ đánh nhẹ là anh trọng thương, anh...

Văn Bình trả lời nàng bằng hành động. Chàng kéo nàng lại gần, rồi trong khi nàng nhìn chàng ngơ, gác chàng đã hôn đại vào môi. Nàng vùng quỳn để phản kháng, song sức phản kháng của nàng chẳng đi đến đâu. Bàn tay vừa giơ cao đã buông xuống.

Nếu tiếng giầy không gõ lộp cộp bên ngoài và cửa phòng không mở, Văn Bình và Emma vẫn quấn chặt lấy nhau, Nicôn, đặc phái viên C.I.A xuất hiện, mặt vui như nhà nghèo trúng số độc đắc, và là độc đắc cá cặp. Hắn cầm tờ giấy đánh máy trong tay, miệng lầm lẩm :

— Tài thật, tài thật !

Nicôn khen tài lật ngược thế cờ vào giờ chốt của Văn Bình, tưởng sắp thảm bại ai ngờ vừa diệt được Anton lại vừa đoạt được kế ước dầu hỏa. Nhưng giai nhân Emma lại hiểu lầm hẳn khen Văn Bình « tài » vì ôm hôn nàng. Con tam bành đột ngột nổi lên làm Emma quên cả giữ gìn, nàng bước tới thoi cho Nicôn một trái thoi sơn vẹo hàm Ni-

còn là chuyên viên quyền Anh mà không đỡ nổi cú đấm địa-rét của người đẹp hồ liễu. Hắn bưng miệng nhân nhó. Văn Bình phải nhảy vào can nếu không đặc phái viên đẹp trai Nicôn đã phải húp cháo.

Tuy vậy Nicôn chỉ bực mình thoáng qua rồi trở lại vui như tết. Hắn bắt tay rồi rit, hoàng tử Phakanvong phải khổ sở lắm mới rút được tay, thậm chí hắn còn bắt tay gã phụ tài xế đứng chực dưới vườn để mở cửa xe cho hắn nữa. Bản kế ước dầu hỏa đã làm Nicôn mừng phát điên. Hắn nói huyền thiên :

— Nè anh Văn Bình, tôi không phải từ chức nữa rồi.

Rồi hắn ôm chàng, hôn cổ, hôn má. Chàng đẩy hắn ra :

— Điên vừa vừa thôi chứ !

Chiếc Vôn-va-gen cà tàng của Nicôn đã vọt ra đường Dalcrose. Trời buổi sáng đẹp lạ lùng. Mặt hồ Lê-man đẹp lạ lùng. Đỉnh núi An-pờ phủ tuyết cũng đẹp lạ lùng. Văn Bình hích cùi trở vào ngực Nicôn :

— Anh thấy núi Vu Sơn đẹp không ?

Nicôn là người Mỹ chính cống nên không thể nghe nói đến Vu Sơn. Trong khi ấy Văn Bình tự thấy mình là vua Hoài vương nước Sở năm chiêm bao gặp cô gái ở núi

Vu Sơn đẹp tuyệt vời. Có tài tôi làm này, sớm làm mưa, và mời nàng ở lại trong cung để chung chăn gối. Nàng là thần nữ. Thần nữ cũng như Emma. Cũng như thần nữ, Emma chỉ hò hẹn một lần... Chỉ hò hẹn một lần rồi vĩnh biệt...

Văn Bình quát lớn:

— Ngừng tại.

Nicôn sửng sốt:

— Ngừng lại để làm gì?

— Ngu lắm. Để tôi ngắm núi Vu Sơn một lát.

— Hừ, anh mắng tôi điên, giờ đây anh lại điên hơn tôi. Không khéo anh điên thật cũng nên. Phi cơ sắp cất cánh, ông Hoàng vừa gửi khăn điện cho tòa đại sứ yêu cầu anh về ngay, về ngay, ở nhà có công việc quan trọng. Và lại, đang còn bản kế ước dầu hỏa nữa...

— Anh mang về Mỹ cho đại tá Pit. Tôi phải ở lại.

— Chừng nào anh về?

— Chưa định. Anh ngu lắm. Tôi không ngu như anh. Tôi không ngu như vua Sở. Đại gì hò hẹn một đêm. Để rồi nàng bỏ đi, sinh ra nhớ nhung, phải lập đền thờ nàng ở chân núi Dương Đài!

— Hừ hết núi Vu Sơn đến núi Dương Đài, hết vua Sở đến Thần nữ. Thấy anh nói điên bất ngờ, tôi hoảng quá, tôi đến bỏ nghề này mất.

Xe đậu lại. Văn Bình tông cửa, chạy hăng qua đường. Chàng quên băng đang ở thị trấn Giaseo, không phải ở núi Vu Sơn, xe cộ buổi sáng chạy như mắc cửi. Tiếng thắng nghiêng kèn kẹt. Một đoàn xe dài ngoằn ngoề ngừng lại. Suýt nữa. Văn Bình bị cản. Tài xế, một nữ lưu môi cong, mắt sắc, thắng gấp thật mạnh, khiến xe chạy phía sau ngừng lại không kịp, tiếng thủy tinh vỡ loảng xoảng. Trong chớp mắt, giắc mộng «Mây Mưa Thụy Sĩ» của điệp viên Z.28 đã làm con đường Dalrose thường ngày vắng vẻ, an ninh, trở nên nóng nhiệt và hỗn độn. Vị nữ lưu thò đầu ra ngoài xe, mắng Văn Bình:

— Điên hả?

Văn Bình cười trừ, rảo bước về tòa nhà có cỏ non, và không có hàng rào, bên trong có thần nữ giới tài mây mưa...

NGƯỜI THỨ TÁM

Thần tượng T.

